

Povídky ze světa lovců stínů

Přízraky stínového trhu

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN • MAUREEN JOHNSON
KELLY LINK • ROBIN WASSERMAN

PŘÍZRAKY
STÍNOVÉHO TRHU

CASSANDRA CLARE
je autorkou těchto knih:

Série NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ
MĚSTO Z POPELA
MĚSTO ZE SKLA
MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ
MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ
MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

Série PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNA

Série TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI
PÁN STÍNŮ
KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

Série NEJSTARŠÍ KLETBY

Spoluautor Wesley Chu
RUDÉ SVITKY MAGIE
ZTRACENÁ BÍLÁ KNIHA

Série POSLEDNÍ HODINA

ŘETĚZ ZE ZLATA
ŘETĚZ ZE ŽELEZA
ŘETĚZ Z TRNŮ

Série KRONIKY CASTELLANE

PRINCŮV ŠTÍT

KODEX LOVCE STÍNŮ
Spoluautor Joshua Lewis

BANEOVY KRONIKY

Spoluautorky Sarah Rees Brennan a Maureen Johnson

PŘÍBĚHY Z AKADEMIE LOVCŮ STÍNŮ
*Spoluautorky Sarah Rees Brennan,
Maureen Johnson a Robin Wasserman*

Přízraky stínového trhu

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

KELLY LINK

ROBIN WASSERMAN

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2019 by Cassandra Clare, LLC
Cover photo-illustration © 2019 by Cliff Nielsen
Cover design by Russell Gordon and Nick Sciacca
Translation © Pavel Kaas, 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Přízraky stínového trhu

Z anglického originálu *Ghosts of the Shadow Market*,
poprvé vydaného v roce 2019
v nakladatelství Margaret K. McElderry Books / Simon & Schuster Children's
Publishing Division, 1230 Avenue of the Americas New York, NY 10020,
přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,
Oderská 333/5, 196 03 Praha 9 – Čakovice, v edici #BOOKLAB v roce 2025
Editora Aneta Křížková
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0663-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

Pro naše báječné čtenáře

Nezáleží na tom, jací jste fyzicky – muž nebo žena, silní nebo slabí, nemocní nebo zdraví – na všech těchto věcech záleží méně než na tom, co máte v srdci. Pokud máte duši válečníka, jste válečník. Bez ohledu na barvu, tvar, design stínidla, které jej skrývá, plamen uvnitř lampy zůstává stejný. Vy jste ten plamen.

OBSAH

Dlouhé stíny	9
Daň za výjimečnost	55
Poznání ztráty	107
Láska navěky	139
Zkaženost	173
Syn úsvitu	227
Ztracená země	267
Krví a ohněm	365
Ztracený svět	407
Navždy padlí	441

Dlouhé stíny

Cassandra Clare a Sarah Rees Brennan

Staré hříchy vrhají dlouhé stíny.

– anglické přísloví

Stínový trh, Londýn, 1901

Železniční viadukt vedl těsně kolem kostela Krista Spasitele. Mezi civily se diskutovalo o možnosti zbourání kostela, aby se uvolnilo místo pro železnici, ale narazilo to na nečekaně tvrdý odpor. Místo toho nakonec vedla železnice mírnou oklikou a věž kostela se dál tyčila jako stříbrná dýka proti noční obloze.

Pod oblouky, kříži a rachotícími kolejemi probíhal za dne trh civilský – největší shromáždění obchodníků s potravinami ve městě. V noci trh patřil podsvětu.

Upíři a vlkodlaci, čarodějové a zavržení se setkávali pod hvězdami chráněni kouzlem iluze, kterou lidské oko nedokázalo proniknout. Své magické stánky měli postavené podle stejného vzoru jako stánky lidí, pod mosty a v úzkých uličkách, ale stánky stínového trhu nenabízely jablka ani tuřín. Pod temnými oblouky zářily stánky obtěžkané rolníčkami a stuhami, křiklavými barvami: hadí zelení, horečnatou červení a šokující oranží plamenů. Bratr Zachariáš cítil kouřící kadidlo a slyšel písně vlkodlaků opěvujících vzdálenou krásu měsíce i víly volající na děti *ztrať se, ztrať se...*

Podle anglických měřítek to byl první stínový trh nového roku, i když v Číně byl stále rok starý. Bratr Zachariáš opustil jako dítě Šanghaj a z Londýna odešel, když mu bylo sedmnáct, do Tichého Města, kde nebylo čím měřit čas kromě toho, že přibýval popel dalších válečníků. Stále si pamatoval oslavy Nového roku ze svého

života mezi lidmi, od vaječného likéru a věštění budoucnosti v Londýně po odpalování ohňostrojů a ukusování novoročních knedlíčků v Šanghaji.

Nyní se na Londýn sypal sníh. Vzduch byl chladný a svěží jako čerstvé jablko a bylo příjemné cítit ho na tváři. Hlasy jeho bratrů mu zněly v hlavě jen jako tichý šum, což bratru Zachariášovi umožňovalo jistý odstup.

Zachariáš tu měl svůj úkol, přece jen si však na chvíli dovolil ten luxus radovat se, že je v Londýně, na stínovém trhu, a že dýchá čistý vzduch bez prachu ze zesnulých. Mělo to nádech svobody, snad i návratu do mládí.

Radoval se, ale lidé ze stínového trhu se rozhodně neradovali s ním. Všimal si mnoha podsvětanů a dokonce i civilů nadaných Zrakem, kteří na něj vrhali pohledy, jež s radostným vítáním neměly nic společného. Jak kráčel trhem, šířilo se šumem konverzace všude kolem něj temné mumlání.

Podsvětané považovali tento trh za prostor zapovězený andělům. Zjevně se jim jeho přítomnost mezi nimi nelíbila. Bratr Zachariáš byl jedním z mlčenlivých bratrů, členů němého bratrstva, které žilo celé věky mezi starými kostmi, oddáno samotě a odloučenosti se srdcem zasvěceným prachu jejich Města a jejich mrtvým. Od nikoho se nedalo očekávat, že by mlčenlivého bratra nadšeně vítal, a místní by pravděpodobně nepotěšila přítomnost žádného lovce stínů.

Z přemítání ho vytrhl ještě podivnější pohled, než jaký by na trhu očekával.

Spatřil mladého lovce stínů, jak tančí kankán se třemi vílami. Byl to Matthew Fairchild, mladší ze synů Charlotte a Henryho Fairchildových. Smál se s hlavou zakloněnou a v jeho plavých vlasech se s leskem odráželo světlo ohně.

Bratra Zachariáše na okamžik napadlo, jestli snad není Matthew očarováný, než ho mladík zahlédl a vyrazil kupředu. Víly nechal zmatené stát. Sličný lid nebyl zvyklý, aby jim smrtelníci utíkali z tanečního kola.

Zdalo se, že si toho Matthew vůbec nevšiml. Přiběhl k bratru Zachariášovi, bujaře ho objal kolem krku a hlavu sklonil pod kápi mlčenlivého bratra, aby ho políbil na tvář.

„Strýčku Jeme!“ zvolal radostně Matthew. „Co tu děláš?“

Akademie lovců stínů, Idris, 1899

Matthew Fairchild sotvakdy ztratil nervy, ale když už se mu to občas stalo, udělal všechno pro to, aby to bylo nezapomenutelné.

Naposledy to bylo před dvěma lety během Matthewova krátkodobého působení na Akademii lovců stínů, škole určené k masové produkci dokonalých, nicméně k uzoufání nudných bojovníků s démony. Začalo to tím, že se polovina školy tísnila na vrcholu věže a sledovala příchod rodičů po incidentu s démonem v lese.

Matthewova obvykle nezlomně dobrá nálada už byla v tu chvíli vystavena těžkým zkouškám. Z incidentu byl obviněn jeho nejlepší přítel James, a to jednoduše proto, že v jeho žilách kolovalo shodou okolností nepatrné, bezvýznamné množství démonické krve a – to Matthew považoval za obrovské štěstí – byl schopen proměnit se ve stín. A tak byl James ze školy vyloučen. Skuteční viníci, ten prokletý vřed Alastair Carstairs a jeho stejně prokletí kamarádi, vyloučení nebyli. Život obecně, a na Akademii zvláště, Matthewovi připadal jako dokonalá přehlídka nespravedlnosti.

Matthew ještě neměl ani příležitost zeptat se Jamese, jestli chce být jeho *parabátai*. Plánoval ho o to požádat nějakým skutečně propracovaným a stylovým způsobem, aby to na Jamieho udělalo příliš velký dojem, než aby mohl odmítnout stát se Matthewovým přísežným bratrem ve zbrani.

Mezi prvními z rodičů, kteří dorazili, byl Jamesův otec pan Herondale. Viděli ho vkráčet do dveří s černými vlasy rozevlátými větrem a vztekem. Styl se panu Herondaleovi rozhodně upřít nedal.

Těch pár dívek, kterým bylo dovoleno studovat na Akademii, vrhalo na Jamese pátravé pohledy. James se po škole šoural s hlavou neustále skloněnou ke knize, účes měl vyloženě zoufalý a vystupování

nesmírně skromné, fyzicky se však velmi nápadně podobal svému otci.

James, Anděl buď milostiv jeho lhostejné duši, ničí pozornost nevnímal. Schlíple očekával vyloučení a očividně tonul v zoufalství.

„Sakra,“ řekl Eustace Larkspear. „To by bylo *něco* mít takového otce.“

„Slyšel jsem, že se zbláznil,“ řekl Alastair a chraplavě se zasmál. „Člověk ostatně musí být šílený, když si dokáže vzít za ženu stvoření s pekelnou krví a mít děti, které...“

„Dost,“ řekl malý Thomas tiše. K překvapení všech Alastair jen obrátil oči v sloup a přestal.

To Matthew chtěl být tím, kdo přiměje Alastaira přestat, ale Thomas to už udělal a Matthewa nenapadal žádný jiný způsob, jak Alastaira zarazit natrvalo, než ho vyzvat na souboj. A ani u toho si nebyl jistý, že by to zabralo. Alastair nebyl zbabělec a pravděpodobně by výzvu přijal, a pak by žvanil dvakrát tolik. A kromě toho, pouštět se do rvaček nebyl zrovna Matthewův styl. Zápasit uměl, ale násilí nepovažoval za spolehlivý prostředek k řešení problémů.

S výjimkou problému démonů, kteří pustoší svět. Tam se násilí osvědčilo.

Matthew rázně opustil vrchol věže a podrážděně bloumal po chodbách akademie. Navzdory své oddanosti temnému přemítání o samotě věděl, že je jeho povinností neztratit stopu Christopera a Thomase Lightwoodových na dlouho.

Když mu bylo šest, Matthewův starší bratr Charles Buford a jejich matka odcházeli z domu na schůzku v londýnském Institutu. Charlotte Fairchildová byla konzulkou, nejdůležitější osobou ze všech lovců stínů, a Charles se vždy zajímal o její práci, místo aby nesnášel otravné *nefilim*, že ji okrádají o čas. Když se připravovali k odchodu, Matthew stál v hale a plakal a odmítal se pustit matčiny sukně.

Matka si k němu klekla a požádala ho, aby se postaral o tatínka, zatímco ona a Charles budou pryč.

Matthew vzal tento úkol zodpovědně. Tatínek byl génius a většina lidí ho považovala za invalidu, protože nemohl chodit. Pokud

nebyl pod dohledem, pro samé vzrušení z vynalézání byl schopen zapomenout i jíst. Tatínek se bez Matthewa neobešel, a proto bylo absurdní, že Matthewa vůbec posílali na Akademii.

Matthew se rád staral o lidi a byl v tom dobrý. Když jim bylo osm, našli Christophera Lightwooda v tatínkově laboratoři, kde prováděl cosi, co otec popsal jako velmi zajímavý experiment. Matthew si všiml, že v laboratoři chybí zeď, a od té doby vzal Christophera pod svá křídla.

Christopher a Thomas byli praví bratřanci – jejich otcové byli bratři. Matthew nebyl jejich skutečný bratranec: Christopherovým a Thomasovým rodičům říkal teto Cecily a strýčku Gabrieli, respektive teto Sofie a strýčku Gideone, pouze ze zdvořilosti. Jejich rodiče byli jen přátelé. Matka neměla žádnou blízkou rodinu a otcova rodina byla proti, aby se matka stala konzulkou.

James byl Christopherův pokrevní bratranec. Teta Cecily byla sestrou pana Herondalea. Pan Herondale vedl londýnský Institut a Herondaleovi se s nikým nijak zvlášť nebratříčkovali. Zlí jazykové tvrdili, že to je proto, že jsou snobové nebo se považují za něco víc, ale Charlotte o takových lidech říkala, že jsou to ignoranti. Matthewovi řekla, že Herondaleové se drží stranou proto, že zažili řadu příkoří kvůli tomu, že paní Herondaleová je čarodějka.

Přesto, když vedete Institut, nemůžete být tak úplně neviditelní. Matthew už viděl Jamese na různých večírcích a snažil se s ním spřátelit, překážka však byla v tom, že Matthew cítil, že by měl přispívat k zábavě, kdežto James si nejraději zalezl do kouta s knihou.

Pro Matthewa bylo obvykle jednoduché najít si přátele, ale neviděl v tom smysl, pokud to nebyla výzva. Přátele, které bylo snadné získat, mohlo být snadné i ztratit, a Matthew si chtěl lidi udržet.

Pro Matthewa bylo docela zdrcující, když se mu zpočátku zdálo, že proti němu James něco má, ba ho snad dokonce vysloveně nemá rád, ale nakonec si Matthew Jamese získal. Stále si nebyl tak úplně jistý čím, což ho znepokojovalo, ale James nedávno sám sebe, Matthewa, Christophera a Thomase označil za tři mušketýry a d'Artagnana podle své oblíbené knihy. Nepostrádat Matthew

otce, šlo by všechno skvěle, ale teď byl James vyloučen a všechno bylo v troskách. Přesto však Matthew nemohl zapomínat na své povinnosti.

Christopher měl vášnivý vztah k vědě a profesor Fell po nedávných zkušenostech přikázal Matthewovi, aby Christophera nepouštěl k žádným hořlavým materiálům. Thomas byl tak tichý a drobný, že ho neustále ztráceli. Matthewovi připadal jako alabastrová figurka, kterou kdyby ponechali osudu, nevyhnutelně by se zakutálela směrem k Alastairu Carstairsovi.

Byla to příšerná situace s jedinou světlou stránkou. Bylo jednoduché najít Thomase, když se ztratil. Matthewovi stačilo jít za zvukem Alastairova protivného hlasu.

Bohužel to znamenalo smířit se s tím, že se bude muset dívat taký na Alastairův protivný obličej.

Brzy našel Alastaira, jak se dívá z okna a Thomas mu plaše stojí po boku.

Nedokázal si vysvětlit, proč Thomas Alastaira tak zbožňuje. Jediné, co se Matthewovi na Alastairovi líbilo, bylo jeho neobyčejně výrazné obočí, a obočí muže nedělá.

„Jsi hodně smutný, Alastaire?“ slyšel Matthew Thomase, když se k nim přiblížil.

„Přestaň otravovat, prcku,“ řekl Alastair, ale neznělo to zle. Dokonce ani on nebyl vůči zbožňování imunní.

„Slyšel jsi toho ubohého, slizkého hada,“ řekl Matthew. „Pojď pryč, Tome.“

„Ale ne, matka kvočna Fairchildová,“ ušklíbl se Alastair. „Ty budeš jednou někomu skvostnou manželkou.“

Matthewa podráždil Thomasův úsměv, ačkoli ho Thomas rychle skryl, aby Matthewa neurazil. Thomas byl plachý a žil ve stínu sester, a zřejmě i proto mu Alastairova neomalená hrubost imponovala.

„Kéž bych mohl říct totéž o tobě,“ řekl Matthew. „V tvém okolí se nenašla jediná dobrá duše, která by tě informovala, že tvůj účes je, abych to řekl mírně, nevhodně zvolený? Nějaký přítel? Tvůj táta? Nikoho nezajímáš natolik, aby ti poradil, ať ze sebe neděláš šaška?

Nebo jsi prostě příliš zaneprázdněn pácháním zla na nevinných, než aby sis dělal starosti se svou zoufalou vizáží?“

„Matthewe!“ ozval se Thomas. „Jeho přítel *zemřel*.“

Matthew byl v silném pokušení poukázat na to, že Alastair a jeho přátelé byli těmi, kdo vypustili démona na Jamese, a jejich ošklivý žert se pokazil, takže vlastně dostali, co si zasloužili. Chápal však, že by to Thomase nesmírně rozrušilo.

„Hm, co se dá dělat. Tak půjdeme,“ řekl. „I když se nemohu ubránit otázce, čím nápad ten jejich nechutný trapný trik vlastně byl.“

„Počkej chvíli, Fairchilde,“ vyštěkl Alastair. „Ty můžeš pokračovat, Lightwoode.“

Thomas se zatvářil nesmírně ustaraně, ale Matthew viděl, že se zdráhá neuposlechnout svůj idol. Když Thomas upřel ztrápený pohled těch svých oříškových očí na Matthewa, Matthew kývl a Thomas, ač zdráhavě, odešel.

Když zmizel, Matthew s Alastairem se otočili proti sobě jako dva rozlíčení kohouti. Matthewovi bylo jasné, že Alastair neposlal Thomase pryč jen tak bez důvodu. Kousl se do rtu a rezignovaně se chystal na potyčku.

Místo toho na něj Alastair vyjel: „Kdo si myslíš, že jsi *ty*, že si tu hraješ na moralistu a žvaníš o tricích a o tátovi, když vezmeme v úvahu okolnosti tvého narození?“

Matthew se zamračil. „Co to proboha blábolíš, Carstairsi?“

„Všichni mluví o tvé mámě a jejích neženských zájmech,“ řekl ten odporný, nechutný červ Alastair Carstairs. Matthew se ušklíbl, ale Alastair zvýšil hlas a nedal se odbýt. „Žena nemůže být dobrou konzulkou. Nicméně tvoje matka může samozřejmě pokračovat ve své kariéře, protože má tak silnou podporu od mocných Lightwoodů.“

„Naše rodiny se samozřejmě přátelí,“ řekl Matthew. „Pojem přátelství ti nic neříká, Carstairsi? Jak smutné, i když to v tvém případě každý musí pochopit.“

Alastair pozvedl obočí. „No jasně, přátelí se, to bezpochyby. Tvoje máma musí mít přátele, protože tvůj táta není schopen hrát mužskou roli.“

„Prosím?“ opáčil Matthew.

„Je zvláštní, že ses narodil tak dlouho po strašlivé nehodě tvého otce,“ řekl Alastair a udělal gesto, jako by si nakrucoval imaginární knír. „Taky je divné, že s tebou nechce mít rodina tvého otce nic společného, a to do té míry, že vyžadovali, aby se tvoje matka zřekla svého jména po manželovi. A pozoruhodné je, že se vůbec nepodobáš svému otci, ale spíš Gideonu Lightwoodovi.“

Gideon Lightwood byl Thomasův otec. Nebylo divu, že Alastair poslal Thomase pryč, než vznesl takové trapné obvinění.

Bylo to absurdní. Možná byla pravda, že Matthew měl světlé vlasy, zatímco jeho matka byla tmavovlasá a otec a Charles Buford zrzaví. Matthewova matka byla drobná, ale Cook říkala, že podle ní bude Matthew jednou vyšší než Charles Buford. Strýc Gideon byl často s mámou. Matthew věděl, že se za ni přimlouval, když měla spory se Spolkem. Maminka ho kdysi nazvala svým dobrým a věrným přítelem. Matthew o tom nikdy předtím moc nepřemýšlel.

Jeho máma říkala, že táta má tak milý, přátelský, pihovatý obličej. Matthew si vždycky přál, aby vypadal jako on.

Jenže nevypadal.

„Nechápu, co tím myslíš,“ řekl Matthew a jemu samotnému zněl jeho hlas cize.

„Henry Fairchild není tvůj otec,“ vyštěkl Alastair. „Jsi bastard Gideona Lightwooda. Všichni to vědí, kromě tebe.“

V návalu oslepujícího vzteku ho Matthew udeřil do obličeje. Pak našel Christophera, ujistil se, že není nikdo nablízku, a dal mu zápalky.

Než Matthew odešel ze školy, uběhla krátká, ale rušná doba. Nikdy už se do ní pak nevrátil. Ještě však než odešel, došlo k výbuchu v jednom křídle akademie.

Matthew si uvědomoval, že je to docela šokující, ale v tomto vyšinutém stavu mimo jiné požádal Jamese, aby se stal jeho *parabátai*, a James nějakým záznakem souhlasil. Matthew se s otcem dohodl, že budou trávit více času v londýnském domě Fairchildových, aby

Matthew mohl být se svým otcem i se svým *parabátai*. Matthew si tehdy říkal, že to všechno dopadlo docela dobře.

Kéž by jen mohl zapomenout.

Stínový trh, Londýn, 1901

Jem se zastavil uprostřed tančících plamenů a černých železných ob-
louků londýnské tržnice, zaskočený jak zjevením známé tváře v ne-
čekanou chvíli, tak – to ještě více – vřelým Matthewovým přivítáním.

Samozřejmě Charlottina syna znal. Její druhý chlapec, Charles, byl vždy velmi chladný a odtažitý, když se s bratrem Zachariášem pracovně setkal. Bratr Zachariáš věděl, že mlčenliví bratři se mají držet stranou světa. Syn jeho strýce Eliáše Alastair to dal jasně najevo, když se na něj bratr Zachariáš obrátil.

Tak to má být, ozývali se mu v duchu bratři. Ne vždy dokázal rozeznat, o který hlas jde. Zněly jako tichý sbor. Tichá, všudypřítomná píseň.

Jem by neměl Matthewovi za zlé, kdyby to cítil stejně jako mnoho jiných, ale nezdálo se, že by tomu tak bylo. V mladíkové světlé, jemné tváři bylo až příliš jasně vidět zděšení. „Chovám se moc důvěrně?“ zeptal se úzkostlivě. „Jen jsem si říkal, že když jsem ten Jamesův *parabátai* a on ti tak říká, mohl bych také.“

Samozřejmě že můžeš, řekl bratr Zachariáš.

James se k němu takto choval a Jamesova sestra Lucie a Alastairova sestra Kordélie se to naučily rovněž. Zachariáš je považoval za tři nejmilejší děti na světě. Věděl, že je v tomhle možná trochu zaujatý, ale víra vytváří pravdu.

Matthew se rozzářil. Zachariášovi připomněl Matthewovu matku a laskavost, s níž se ujala tři sirotků, když byla sama ještě skoro dítě.

„Všichni o tobě v londýnském Institutu pořád mluví,“ svěřil se mu Matthew. „James a Lucie a strýc Will s tetou Tessou taky. Mám pocit, jako bych tě znal mnohem lépe, než ve skutečnosti znám, takže se omlouvám, pokud to přeháním s důvěrností.“

Není co přehánět, když jsi vždy vítán, řekl Jem.

Matthewův úsměv se rozzářil ještě víc. Chlapec v tu chvíli působil nesmírně bezelstně. Neskrývá svoji vřelost tolik jako Charlotte, pomyslel si Jem. Nikdy ho nenaučili uzavírat se do sebe, skrývat svoji radost a nedůvěřovat světu.

„Rád bych slyšel všechno o tvých dobrodružstvích, která jste zažili se strýčkem Willem a tetou Tessou,“ navrhl Matthew. „Musely to být nesmírně vzrušující časy! Nám se nic vzrušujícího neděje. Jak o tom všichni mluví, jeden by si mohl myslet, že jsi měl s tetou Tessou dramatický, žhavý románec, než ses stal mlčenlivým bratrem.“ Matthew se zarazil. „Omlouvám se! Mám rychlejší jazyk než hlavu. Jenom to nadšení, že s tebou konečně mohu mluvit, mě svedlo k takové neomalenosti. Určitě je divné myslet na svůj minulý život. Doufám, že jsem tě nenaštval ani neurazil. Omlouvám se.“

Omluva přijata, pronesl bratr Zachariáš pobaveně.

„Jsem si jistý, že jsi mohl mít vášnivý románec s kýmkoli, koho jsi chtěl, samozřejmě,“ řekl Matthew. „To je snad každému jasné. Ach bože, to bylo také drzé, že?“

Je od tebe velmi laskavé, že to říkáš, řekl bratr Zachariáš. *Krásná noc, co?*

„Vidím, že jsi velmi taktní chlapík,“ řekl Matthew a poplácal bratra Zachariáše po zádech.

Procházeli se mezi stánky stínového trhu. Bratr Zachariáš hledal jistého čaroděje, který mu přislíbil pomoc.

„Víš strýček Will, že jsi v Londýně?“ zeptal se Matthew. „Půjdeš ho navštívit? Jestli zjistíš, žeš byl v Londýně a *nezastavil ses*, a já že jsem o tom věděl, bude to můj konec! Mladý život utnutý v rozpuku. Zářivý květ mužné síly předčasně uvadne. Mohl bys myslet na mě a moji zkázu, strýčku Jeme, opravdu bys mohl.“

Myslíš? opáčil bratr Zachariáš.

Bylo celkem zřejmé, co se Matthew pokouší zjistit.

„Také by od tebe bylo velmi laskavé, kdyby ses zdržel zmínky, žeš mě viděl na stínovém trhu,“ pronesl Matthew vemlouvavě s tím svým oslnivým úsměvem a zřetelným nádechem obav.

Mlčenliví bratři jsou zpravidla hrozná drbny, řekl bratr Zachariáš. Ale v tvém případě, Matthewe, udělám výjimku.

„Díky, strýčku Jeme!“ Matthew se do Jema důvěrně zavěsil. „Vídím, že z nás budou skvělí přátelé.“

Musí to být pro okolí strašný kontrast, pomyslel si Jem, vidět toho veselého chlapce ležérně zavěšeného do mlčenlivého bratra zahalného do pláště s kapucí a skrývajícího se v temnotě. Zdálo se ale, že si Matthew nic takového neuvědomuje. Naštěstí.

Věřím, že ano, řekl Jem.

„Moje sestřenice Anna říká, že stínový trh je ohromně zábavný,“ řekl Matthew nadšeně. „Samozřejmě, znáš Annu. Sama je vředy ohromně zábavná a v Londýně není nikdo, kdo by měl vytríbenější vkus, pokud jde o vesty. Potkal jsem tu mimochodem několik velmi příjemných víl, které mě pozvaly, a myslím, že jejich pozvání využiju.“

Víly, se kterými Matthew předtím tančil, se kolem nich mihly a v jejich květinových věncích se zableskly odrazy světla. Jeden víl chlapec se rty potřísněnými šťávou z jakéhosi zvláštního ovoce se zastavil a mrkl na Matthewa. Nezdálo se, že by mu vadilo, že jim unikl z tance, i když u víl se jen zřídka dalo spoléhat na zdání. Matthew zaváhal, vrhl ostražitý pohled na bratra Zachariáše, a teprve pak mrknutí opětoval.

Bratr Zachariáš cítil, že ho musí varovat: *Tvoji přátelé nemusí mít zrovna nejčistší úmysly. U víl to není nic neobvyklého.*

Matthew se usmál a do jeho milého výrazu se vmísila prohnatost. „Já sám často nemívám úplně nejpoctivější úmysly.“

To není přesně to, co mám na mysli. Ani nemám v úmyslu urážet podsvětany. Je právě tolik důvěryhodných podsvětanů jako lovců stínů, což znamená, že i opak je pravdou. Možná by bylo dobré si uvědomit, že ne všichni na stínovém trhu hledí na nefilim s nadšením.

„Kdo by se jim taky divil, když jsou to takoví suchaři?“ odvětil Matthew ležérně. „Čest výjimkám, strýčku Jeme! Můj otec má přítele čaroděje, o kterém často mluvím. Společně vymýšleli portály, věděl jsi to? Taky bych chtěl mít mezi podsvětany dobrého přítele.“

Přátelství Magnuse Banea by bylo ctí pro každého, souhlasil bratr Zachariáš.

Usoudil, že vůči Magnusovi, který byl tak dobrým přítelem Jemova *parabátai*, by bylo nefér na Matthewa dál naléhat. Možná je až přehnaně opatrný. Mnozí z podsvětanů jistě snadno podlehnou Matthewovu bezprostřednímu šarmu.

Will dal jasně najevo, že jeho Institut je tu nejen pro civily a lovce stínů, ale také proto, aby pomáhal podsvětanům, kteří pomoc hledají. Možná by tato nová generace mohla vyrůst ve větším porozumění s podsvětany než kterákoli předešlá.

„Anna tu dnes večer není,“ dodal Matthew. „Ale jsi tu ty, takže je všechno v pořádku. Co podnikneme? Hledáš něco konkrétního? Mě napadlo, že bych mohl koupit Jamiemu a Lucii knihu. Jakoukoliv. Milují je všechny.“

Když Jem slyšel Matthewa mluvit o Jamesovi a Lucii s takovou vřelostí, jeho náklonnost vůči němu ještě vzrostla.

Když uvidíme vhodnou knihu, řekl, koupíme jim ji. Nějaký lexikon nebezpečných kouzel bych jim raději nekupoval.

„U Anděla, to jistě ne,“ řekl Matthew. „Lucie by si to určitě přečetla. Ona je taková tichá voda, co břehy mele.“

Pokud jde o mě, řekl Jem, mám pověření od někoho jiného, koho si velmi vážím. Z úcty k dotyčným nemohu říct nic víc.

„Naprosto chápu,“ řekl Matthew a vypadal potěšeně, že se mu od Jema dostalo takové důvěry. „Nebudu se ptát, ale mohu s něčím pomoci? Můžeš se na mě spolehnout, pokud bys něco potřeboval. Oba máme rádi tytéž lidi, ne?“

Upřímně děkuji za nabídku.

To dítě mu při jeho pátrání nijak pomoci nemohlo, ale jeho přítomnost vyvolala v Zachariášovi pocit, jako by si mohl vypůjčit něco z Matthewova radostného úžasu, s nímž se chlapec rozhlížel po tržišti. Kráčeli tedy dál a společně si užívali té plejády zvuků i pohledů.

Byl tam stánek, kde se prodávalo vílí ovoce, před stánkem ovšem postával vlkodlak, který dělal nepříjemné poznámky o tom, že byl

podveden a že se skřety už obchodovat nebude. Míjeli stánky s červeno-bíle pruhovanými markýzami, kde se prodával turecký med, ačkoliv bratr Zachariáš měl o jeho původu své pochybnosti. Matthew se zastavil a s upřímnou radostí se smál na čarodějkou s modrou kůží, která nad ohněm žonglovala s figurkami jednorožců, mušlemi a jakýmisi kolečky, a flirtovat přestal, až když mu řekla, že se jmenuje Katarina. Dodala, že by si jí neměl všítat, ale když se na ni usmál, jeho úsměv opětovala. Bratr Zachariáš usoudil, že takhle na Matthewa lidé zřejmě obvykle reagují.

Zatím to vypadalo, že Matthew na stínovém trhu vyvolává spíš zmatený úžas. Podsvětané byli zvyklí, že lovci stínů sem obvykle přicházejí hledat svědky nebo pachatele, a nedávali na sobě zvláštní nadšení.

Matthew zatleskal, když se k němu další stánek přišoural na muřích nožkách. Mezi lahvičkami s tajemnými tekutinami nejrůznějších barev a lesků vykukovala víla s vlasy jako pampeliškové chmýří.

„Ahoj, krasavče,“ řekla hlasem drsným jako rašple.

„S kým z nás mluvíš?“ zeptal se Matthew se smíchem a opřel se loktem o rameno bratra Zachariáše.

Víla si Zachariáše podezřívavě prohlížela. „Ó, mlčenlivý bratr na našem skromném trhu. *Nefilim* si musí myslet, kdovíjaká to pro nás není čest.“

A ty se cítíš poctěna? zeptal se Zachariáš a mírně se posunul před Matthewa, aby ho chránil, pokud bude třeba.

Matthew si ničeho nevšiml a prošel kolem Zachariáše, aby prozkoumal vystavené lahvičky.

„Úžasné lektvary,“ řekl a obdařil vílu svým nenapodobitelným úsměvem. „Vyrábíš je sama? Dobrá práce. Takže jsi něco jako vynálezkyně, že? Můj otec je taky vynálezce.“

„Jsem ráda, že se konečně ukázal někdo, kdo má zájem o mé zboží,“ řekla žena. „Vidím, že máš medové nejen vlasy, ale i jazyk. Kolik je ti let?“

„Patnáct,“ odpověděl pohotově Matthew.

Začal se probírat mezi lahvičkami, jeho prsteny cinkaly o sklo a zátky z pozlaceného nebo postříbřeného dřeva, a dál žvatlal o svém otci a vílích lektvarech, o kterých četl.

„Ach, patnáct let, a podle toho, jak vypadáš, to bylo jen samé léto. Dalo by se říct, že jen mělká řeka může tak jasně zářit,“ řekla ta víla a Matthew k ní vzhledl jako bezelstné dítě zaskočené jakým-koli výpadem. Jeho úsměv na okamžik pohasl.

Než však mohl Jem zasáhnout, úsměv se znovu objevil.

„No ano. „Nemá nic, ale vypadá na všechno. Co víc je možno si přát?“ citoval Matthew. „Oscar Wilde. Znáš jeho dílo? Slyšel jsem, že víly rády kradou básníky. Určitě by ses ho měla pokusit ukrást.“

Víla se zasmála. „Třeba už jsme to udělali. A ty si přeješ být ukraden, miláčku?“

„Nemyslím si, že by se to mé matce konzulce nějak zvlášť líbilo. Ne.“

Matthew se na ni dál oslnivě usmíval. Víla se na okamžik zatvářila rozpačitě, ale pak se i ona usmála. Víly dokážou být pichlavé jako trní, protože je to jejich přirozenost, nikoliv proto, že by chtěly ublížit.

„Toto je lektvar lásky,“ řekla víla a kývla směrem k lahvičce s jemně jiskřivou růžovou látkou. „Tobě, nejhezčí dítě *nefilim*, by nebyl k ničemu. Ale tohle by oslepilo tvé protivníky v boji.“

To si dovedu představit, řekl bratr Zachariáš a prohlížel si lahvičku plnou písku barvy dřevěného uhlí.

Matthew byl zjevně potěšen, když o lektvarech slyšel. Zachariáš si byl jistý, že Henry svého syna při jídle nezahrnuje historkami o ničem jiném než o živlech a pokusech s nimi.

„A co je tohle?“ zeptal se Matthew a ukázal na fialovou lahvičku.

„Ach, další věc, která *nefilim* nemusí zajímat,“ mávla víla rukou. „K čemu by ti byl lektvar, díky němuž ti ten, kdo ho požije, poví celou pravdu? Slyšela jsem, že vy lovci stínů nemáte mezi sebou žádná tajemství. Kromě toho máte na prokazování pravdomluvnosti ten svůj Meč smrti. I když je to podle mě dost brutální postup.“

„Je to brutální,“ přisvědčil Matthew rozhodně.

Víla jako by podivně posmutněla. „Pocházíš z brutálního lidu, milé dítě.“

„Já ne,“ ohradil se Matthew. „Já věřím v umění a krásu.“

„I přes to všechno budeš možná jednou nelítostný.“

„Ne, to nikdy,“ trval na svém Matthew. „Zvyky lovců stínů mě vůbec nezajímají. Způsoby podsvětlanů se mi zamlouvají mnohem víc.“

„Ach, ty staré ženě lichotíš,“ řekla víla a mávla rukou, ale její tvář se potěšeně svraštila jako scvrklé jablko, když se znovu usmála. „A teď, protože jsi miláček, mi dovol, abych ti ukázala něco skutečně výjimečného. Co bys řekl lahvičce extraktu z hvězd, který zaručí tomu, kdo ji nosí, dlouhý život?“

Dost, zazněly hlasy v Zachariášově hlavě.

Lovci stínů se nehandrkují o svůj život, řekl bratr Zachariáš a táhl Matthewa za rukáv pryč.

Marně se Matthew oháněl rukama a vznášel hlasité námitky.

Lektvary té ženy byly s největší pravděpodobností jen obarvená voda s pískem, řekl Zachariáš. *Neplytvej svými penězi ani nedělej žádné obchody se zavrženými. Na trhu si musíš dávat pozor. Dokážou ti prodat nejen sny, ale i hluboký žal.*

„No tak dobře,“ odvětil Matthew. „Podívej, strýčku Jeme! Ten vlkodlak tady má stánek s knihami. Vlkodlaci jsou překvapivě horliví čtenáři, víš o tom?“

Pospíšil si ke stánku a začal klást naivní otázky vlkodlačici v naškrobených šatech, která si zanedlouho načechrávala vlasy a bez ustání se smála jeho plácání. Pozornost bratra Zachariáše náhle upoutal čaroděj, kterého hledal.

Počkej tady na mě, řekl Matthewovi a zamířil za Ragnorem Fellem k ohni planoucímu pod jedním ze železničních oblouků.

Jak oheň zaplápolal, zarsřely z něj zelené jiskry, které ladily s pleť chytřejšího čaroděje a ozářily jeho sněhobílé vlasy, vlnící se kolem výhrůžně zakřivených rohů.

„Bratře Zachariáši,“ pokývl mlčenlivému bratru na pozdrav. „Je mi potěšením, ale přál bych si, abych měl pro tebe lepší zprávy. Co

naplat. Špatné zprávy přicházejí jako déšť a ty dobré jako blesk. Než dojde k zahřmění, sotva něco tušíme.“

Povzbudivé pomyšlení, řekl bratr Zachariáš a srdce se mu sevřelo.

„Kontaktoval jsem několik zdrojů ohledně informací, o které jsi žádal,“ řekl Ragnor. „Stopu mám, ale musím ti říct – byl jsem varován, že toto pátrání se může stát osudným; totiž, že se již stalo osudným nejedné osobě. Opravdu chceš, abych tuto stopu sledoval?“

Chci, přisvědčil bratr Zachariáš.

Doufal ve víc. Když toho roku potkal na mostě Tessu, bylo na ní během rozhovoru patrné znepokojení. Byl tehdy pošmourný den a vítr jí odvál hnědé vlasy z obličeje, do něhož se potíže dokázaly vepsat tak, jak to čas nedokázal. Někdy měl pocit, že mu její tvář nahrazuje srdce, o něž přišel. Nemohl pro ni udělat mnoho, ale kdysi si slíbil, že ji bude po zbytek života střežit před vichry osudu.

Alespoň v tom hodlal dodržet slovo.

Ragnor Fell přikývl. „Budu pátrat dál.“

I já, řekl bratr Zachariáš.

V Ragnorově tváři se náhle objevil výraz hlubokého znepokojení. Bratr Zachariáš se otočil a uviděl Matthewa, který se vrátil ke stánku, kde stará víla nabízela své pochybné lektvary.

Matthewe! zavolal bratr Zachariáš. *Pojď sem.*

Matthew přikývl a zdráhavě k nim vykročil. Cestou si uhlazoval vestu.

Znepokojení v Ragnorově tváři se změnilo v naprosté zděšení. „Proč přichází? Proč mi to děláš? Vždycky jsem tě považoval za jednoho z nejrozumnějších lovců stínů, ale zrovna tohle o tom nevyovídá!“

Bratr Zachariáš si Ragnora soustředěně prohlížel. Bylo neobvyklé vidět čaroděje, který byl obvykle velmi diskrétní a profesionální, vylekaného.

Myslel jsem, že mezi tebou a Fairchildovými panuje dlouhodobě vzájemná úcta, řekl bratr Zachariáš.

„No to jistě,“ odvětil Ragnor. „A taky se mi zatím dlouhodobě dařilo nenechat se vyhodit do povětří.“

Cože? opáčil nechápavě Zachariáš.

Záhada byla vysvětlena, když Matthew zahlédl Ragnora a rozzářil se.

„Zdravím, profesore Felle.“ Matthew se podíval na Jema. „Profesor Fell mě učil na akademii, než jsem byl vyloučen. Důrazně vyloučen.“

Jem si byl vědom toho, že vyloučili Jamese, ale nevěděl, že Matthewa také. Myslel si, že Matthew se prostě rozhodl následovat svého *parabátai*, jako by to udělal každý, kdyby mohl.

„Tvůj přítel je tu s tebou?“ zeptal se Ragnor Fell a podvědomě se přikrčil. „Je Christopher Lightwood někde poblíže? Můžeme očekávat, že náš trh bude záhy zachvácen plameny?“

„Ne,“ odvětil Matthew pobaveně. „Christopher je doma.“

„Doma v Idrisu?“

„V londýnském domě Lightwoodových, ale ten je daleko.“

„Ne dost daleko!“ prohlásil rozhodně Ragnor Fell. „Ihned se stěhuji do Paříže.“

Pokývl bratru Zachariášovi, při pohledu na Matthewa se viditelně otrásl a odvrátil se. Matthew mu zamával jako opuštěný sirotek.

„Sbohem, profesore Felle!“ zavolal za ním. Podíval se na bratra Zachariáše. „Christopher neměl v *úmyslu* způsobit žádnou z těch nehod a ten velký výbuch byla čistě moje vina.“

Chápu, řekl bratr Zachariáš.

Nebyl si ovšem ani zdaleka jistý, zda to chápe.

„Musíš docela dobře znát Gideona,“ poznamenal Matthew a jeho tékavá mysl bleskově přešla k jinému tématu.

To ano, řekl bratr Zachariáš. *Z dobrých chlapů je on ten nejlepší.*

Matthew pokrčil rameny. „Když to říkáš. Mám raději svého strýce Gabriela. Samozřejmě ne tolik jako strýce Willa.“

Will byl vždycky i můj favorit, přisvědčil Jem vážně.

Matthew se kousal do spodního rtu a zjevně o něčem hloubal. „Přistoupil bys na sázku, strýčku Jeme, že ten oheň přeskočím a ještě budu mít dobrého půl metru rezervu?“

To bych tedy nepřistoupil, řekl bratr Zachariáš rozhodně. *Matt-hewe, počkej...*

Matthew se rozběhl proti plamenům jiskřícím nefritově zelenavým světlem a skočil. Když se v letu stočil, jeho štíhlé černě oděné tělo připomínalo dýku vrženou zkušenou rukou. Doskočil na nohy ve stínu kostelní věže. Vzápětí se z několika míst stínového trhu ozval potlesk. Matthew předstíral smeknutí pomyslného klobouku a okázale se uklonil.

Jeho vlasy zlatě zářily navzdory podivnému přísvitu plamenů a jeho tvář byla jasná i ve stínu. Bratr Zachariáš se díval, jak se směje, a do srdce se mu vkradla zlá předtucha. Zmocnil se ho náhlý strach nejen o Matthewa, ale o všechny ty usměvavé, milované děti jeho nejdražších přátel. Když on byl v Matthewově věku, prošli si s Willem ohněm a potoky krve. Jeho generace trpěla, aby mohla přivést tu další do lepšího světa, ale teď Jemovi došlo, že tyto děti, navyklé očekávat lásku a procházet stíny beze strachu, budou šokovány a zaskočeny katastrofou. A některé z nich to může i zlomit.

Kéž by na tu katastrofu vůbec nedošlo.

Rezidence Fairchildových, Londýn, 1901

Matthew o své návštěvě stínového trhu přemýšlel i nazítří. V jistém smyslu to byla zatracená smůla, že strýce Jema takhle potkal, i když byl rád za příležitost lépe se seznámit. Snad si strýc Jem nemyslí, že Jamie při výběru svého *parabátai* šlápl vedle.

Vstal brzy, aby pomohl Cook s pečením. Cook měla artritidu a Matthewova matka se jí už několikrát ptala, jestli se nechce smířit s roky a odejít na penzi, ale Cook to odmítala, a nikdo nemusel vědět, že jí Matthew brzy ráno pomohl. Kromě toho Matthew rád viděl, jak jeho otec i matka a dokonce i Charles snídají, co jim sám připravil. Jeho matka stále pracovala až příliš tvrdě a mezi obočím a kolem úst už měla vryté rýhy starostí, které nikdy nemizely, i když se jí Matthewovi podařilo rozesmát. Měla ráda vdolečky se zapečenými brusinkami, a tak se jí je snažil udělat, kdykoli to šlo. Víc pro ni Matthew udělat nemohl. Nebyl pro ni takovou oporou jako Charles.

„Charles Buford je tak seriózní a spolehlivý,“ řekla jedna z matčiných přítelkyň, když spolu popíjely čaj v Idrisu. Zakousla se do matčina skvostného vdolečku. „A Matthew, no, ten... ten je okouzlující.“

Toho rána u snídaň Charles Buford sáhl po talíři s matčinými vdolečky. Matthew se na něj usmál, rozhodně zavrtěl hlavou a posunul talíř k matčinu lokti. Charles Buford se na něj pokradmu zašklebil.

Charlotte se na něj roztržitě usmála a pak se zase zahleděla do ubrusu. Byla jako duchem nepřítomná. Matthew by byl rád řekl, že je to výjimka, ale nebyla. Celé měsíce bylo v atmosféře domova něco v nepořádku. Nejen jeho matka, ale i otec a dokonce i Charles Buford se chovali roztržitě a občas na Matthewa vyjeli. Někdy se Matthew děsil pomýšlení na to, co by mu mohli říct: třeba že je načase, aby poznal pravdu, že jeho matka navždy odejde. Někdy Matthewa napadlo, že kdyby to věděl, snáz by se s tím dokázal vyrovnat.

„Drahoušku,“ oslovil otec matku, „cítíš se dobře?“

„Výborně, Henry,“ odvětila matka.

Matthew svého otce nadmíru miloval, ale znal ho. Dobře si uvědomoval, že jsou chvíle, kdy by si otec nevšiml, ani kdyby kolem stolu místo rodiny seděli cvičení papoušci, jen kdyby naslouchali jeho výkladu o jeho nejnovějším experimentu.

Nyní jeho otec sledoval matku ustaranýma očima. Matthew si dokázal představit, jak říká: *Prosím, Charlotte. Neopouštěj mě.*

Srdce mu bušilo jako o závod. Matthew třikrát složil ubrousek, než se odhodlal a vypravil ze sebe: „Mohl by mi někdo říct...“

Pak se otevřely dveře a vešel Gideon Lightwood. Pan Lightwood. Matthew už na něj odmítal myslet jako na strýce Gideona nebo o něm jako o strýci Gideonovi mluvit.

„Co tu děláte?“ otázal se Matthew.

„Pane!“ dodala za něj ostře matka. „Opravdu, Matthewe, oslovuj ho pane.“

„Co tu děláte?“ zopakoval Matthew. „Pane.“

Pan Gideon Lightwood měl tolik troufalosti, že se na Matthewa krátce usmál, než přistoupil a položil matce ruku na rameno. Před Matthewovým otcem.

„Je mi vždy potěšením vás vidět, pane,“ řekl Charles Buford, ten ubožák. „Smím vám nabídnout uzenáče?“

„Ne, ne, vůbec ne, už jsem snídal,“ řekl pan Lightwood. „Jen mě napadlo, že doprovodím Charlotte přes portál do Idrisu.“

Matka se na pana Lightwooda usmála tak, jako na Matthewa už dlouho ne. „To je od tebe velmi laskavé, Gideone, ale není to nutné.“

„Je to nanejvýš nutné,“ prohlásil pan Lightwood. „Dáma by měla mít vždy doprovod gentlemana.“

Jeho hlas zněl škádlivě. Matthew obvykle čekal, až všichni posnídají, aby převezl otce na kolečkovém křesle do jeho laboratoře, ale teď už to nemohl vydržet.

„Musím okamžitě za Jamesem. Je to naléhavé!“ prohlásil a prudce vstal od stolu.

Zabouchl za sebou dveře jídelny, ale ještě předtím uslyšel, jak se za něj matka omlouvá a pan Lightwood říká: „Ale to je v pořádku. Je v obtížném věku. Věř mi, dobře si to pamatují.“

Než Matthew odešel, běžel ještě k zrcadlu v ložnici, aby si upravil vlasy a manžety a uhladil si novou zelenou vestu. Zíral na svou tvář ve skle orámovaném zlatem. Hezká tvář, ale ne chytrá tak jako u všech ostatních v jejich rodině. Vzpomněl si, jak ta vílí žena říkala: *Dalo by se říct, že jen mělká řeka může tak jasně zářit.*

Při pohledu do zrcadla se předklonil. Mnoho lidí si myslelo, že má tmavé oči jako jeho matka, ale nebylo tomu tak. Jeho oči byly tak tmavě zelené, že vypadaly jako černé, pokud se v nich pod určitým úhlem nezalesklo světlo. Tehdy se v temných hlubinách smaragdově zablesklo. Stejně jako všechno ostatní na něm, i jeho oči jsou švindl, usoudil.

Vytáhl z rukávu lahvičku s lektvarem pravdy. Strýček Jem ho neviděl ji kupovat. A i kdyby Matthewa podezíral, strýc Jem by na něj nedonášel. Když strýc Jem něco řekne, nelze mu nevěřit: takový je to člověk.

Matthew se Jamesovi nikdy nezmínil o svých úvahách ohledně Gideona, protože Matthew byl ztělesněná diskrétnost a Jamie býval občas hrozně prchlivý. Loni v létě přijel do londýnského Institutu

na zahraniční stáž přívětivý a přátelský lovec stínů Augustus Pounceby a Matthew nechal Pouncebyho s Jamesem o samotě necelou půlhodinu. Když se Matthew vrátil, zjistil, že Jamie hodil Pouncebyho do Temže. Jediné, co k tomu James řekl, bylo, že ho Pounceby urazil. Byl to docela výkon, protože Pounceby byl plně dospělý a Jamiemu bylo v té době čtrnáct. Přesto, jakkoli to bylo působivé, nemohlo to být považováno za dobré způsoby.

James ani strýček Jem by si lektvary pokoutně nekupovali, ani by neuvažovali o jejich tajném podávání. Ale čemu uškodí, když se konečně dozví pravdu? Matthew dnes ráno zvažoval přidat kapku z lahvičky do snídaně; pak by jim otec a matka *museli* říct, co se děje. Teď, po tom, co se tu ráno zjevil pan Gideon Lightwood, ho mrzelo, že to neudělal.

Matthew zavrtil hlavou nad svým odrazem a rozhodl se zahnat melancholii i chmurné myšlenky.

„Vypadám elegantně?“ zeptal se pana Oscara Wilda. „Vypadám šmrncovně a neodolatelně?“

Pan Oscar Wilde mu olízl nos, protože pan Oscar Wilde byl štěně, které Jamie daroval Matthewovi k narozeninám. Matthew to vzal jako souhlas.

Ukázal na svůj odraz.

„Možná jen zabíráš místo ve vestě,“ řekl Matthew Fairchild, „ale alespoň tvá vesta je fantastická.“

Zkontroloval své kapesní hodinky a pak si je spolu s lahvičkou zastrčil do vesty. Matthew nemohl otálet. Měl důležitou schůzku v mimořádně exkluzivním klubu.

Nejprve si musel Matthew pospíšit do londýnského Institutu, aby vyzvedl balíček, jemuž říkali James Herondale. Měl vcelku jasnou představu o tom, kde by se James mohl nacházet, a tak řekl Oscarovi, aby zůstal a hlídal kandelábr. Oscar poslechl: byl na štěně velmi dobře vychovaný a lidé říkali, že ho Matthew musel dobře vycvičit, ale Matthew ho prostě jen miloval. Teď vyhodil na okno knihovny víceramennou kotvu a vyšplhal nahoru, přičemž dával dobrý pozor na kalhoty. Nahoře zaklepal na sklo.

James seděl na židli u okna s černovlasou hlavou skloněnou – jaké překvapení – nad knihou. Po zaklepání se ohlédl a usmál se.

James Matthewa nikdy doopravdy nepotřeboval. Býval tak stydlivý a Matthew se o něj chtěl postarat, ale teď, když James dorůstal do svých hranatých rysů a zvykl si na jistou společnost tří dobrých přátel, byl na společenských setkáních mnohem sebejistější. I když byl Jamie plachý, nikdy se nezdálo, že by o sobě pochyboval nebo si přál se změnit. Nikdy nehledal u Matthewa záchranu. V Jamesovi byla tichá, hluboká jistota, kterou mu Matthew upřímně záviděl. Od začátku jako by si byli daleko víc rovni, než tomu bylo mezi ním a Thomasem nebo mezi ním a Christopherem. A právě to nutilo Matthewa k tomu, aby se Jamesovi ukazoval v nejlepším světle. Jen si nebyl jistý, jestli se mu to někdy skutečně povedlo.

James nikdy nevypadal, že by se mu ulevilo, když Matthewa uviděl, nebo že by se na něj těšil. Vypadal prostě jen potěšeně. Teď otevřel okno a Matthew vlezl dovnitř, takže Jamese i knihu odstrčil z místa u okna.

„Nazdar Matthewe,“ ozval se James z podlahy mírně ironickým tónem.

„Nazdar, Matthewe!“ zašvitořila Lucie od psacího stolu.

Byla ztělesněním nedbalé elegance; zjevně ji právě políbila Múza. Světle hnědé kadeře měla napůl uvolněné z modré stuhy a jedna bota jí nejistě visela na prstech v punčochách. Strýc Will často pořádal dramatická čtení z knihy, kterou psal o démoni syfilidě. Působilo to značně podivně. Lucie své psaní nijak neprezentovala. Matthew často zvažoval, že se jí zeptá, jestli by mu mohla přečíst alespoň kousek, ale nenapadal ho žádný důvod, proč by pro něj Lucie měla udělat výjimku.

„Buďte požehnáni, mí Herondaleové,“ řekl Matthew vznešeně, zvedl se z podlahy a uklonil se Lucii. „Přicházím v naléhavé věci. Řekněte mi – a buďte upřímní! – co si myslíte o mé vestě?“

Lucie se mile uculila. „Strhující.“

„Jak říká Lucie,“ přisvědčil pokojně James.

„Není fantastická?“ zeptal se Matthew. „Není úplně ohromující?“

„No ohromen asi jsem,“ připustil James, „ale jestli úplně?“